

บทที่ 10

การป้องกันชาติ (National Defense)

1. ความนำ

ความประสงค์ที่จะมีชีวิตอยู่ เป็นลักษณะตามธรรมชาติของชีวิตทุกรูปแบบขององค์การและสถาบันต่าง ๆ โดยเฉพาะการดำรงคงอยู่ จะต้องมียุทธศาสตร์ที่สมบูรณ์ หรือมีสมรรถนะที่จะป้องกันตนจากศัตรูธรรมชาติได้ ดังนั้นสิทธิป้องกันตนเองจึงเป็นสิทธิที่มีมาก่อนสิทธิอื่นใดที่จริงวิธีการยังไม่สำคัญเท่ากับจุดหมายสุดท้ายของการต่อสู้ดิ้นรน เพื่อดำรงคงอยู่ ไม่ว่าจะเป็นเพื่อรัฐหรือเพื่อบุคคล สิทธิของการป้องกันตนเองของรัฐหนึ่ง อาจกล่าวได้ว่า สามารถกระทำได้เพื่อต่อสู้กับการรุกรานจากภายนอก หรือเพื่อปกป้องปัญหาภายในของประเทศ และเป็นที่ยอมรับกันทั้งในกฎหมายรัฐธรรมนูญ และกฎหมายระหว่างประเทศ

2. การป้องกันชาติและรัฐธรรมนูญ

รัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาให้อำนาจรัฐสภารับผิดชอบความสำคัญของการป้องกันสาธารณชน โดย

1. จัดตั้งและสนับสนุนกองทัพ
2. จัดตั้งและให้มีซึ่งกองทัพเรือ
3. ออกกฎหมายปกครองผู้รับใช้ราชการทหาร
4. ทำการเรียกระดมอาสาสมัคร (State Militias)
5. ช่วยมลรัฐในการจัดองค์กรอาสาสมัคร (State Militias)
6. จัดสร้างป้อมค่ายท่าเรือ และสิ่งก่อสร้างจำเป็นต่าง ๆ
7. มีอำนาจประกาศสงคราม ออกหนังสือขมเขย หรือติเตียน และออกกฎหมายในการจับกุมในแผ่นดินและน้ำ
8. ลงโทษโจรสลัดในทะเลหลวง

จากอำนาจอันกว้างขวางที่รัฐธรรมนูญมอบให้รัฐสภาสหรัฐอเมริกานี้ ระบบอาวุธสมัยใหม่ได้เข้ามาเกี่ยวข้องเช่น อำนาจทางอากาศ ระเบิดนิวเคลียร์ และโครงการระยะยาวเกี่ยวกับขีปนาวุธข้ามทวีป (Intracontinental ballistic missiles)-(ICBM)

3. อำนาจสงครามของสหรัฐอเมริกา

ผู้ร่างรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา ตั้งใจที่จะสร้างรัฐเดี่ยวให้เกิดขึ้นระดับชาติ โดยให้รัฐสภาสหรัฐอเมริกาผูกขาดในการประกาศสงครามแต่ผู้เดียว ในทางทฤษฎีนั้น ประธานาธิบดีอาจวีโต้การลงมติประกาศสงครามของรัฐสภาต่อรัฐศัตรู แต่ในประวัติศาสตร์ยังไม่เคยมีประธานาธิบดีท่านใดกระทำ แม้ว่าประธานาธิบดี 2 ท่าน คือ ประธานาธิบดีเมดิสัน (Madison) ใน ค.ศ. 1812 และประธานาธิบดีแมคคินเลย์ (McKinley) ใน ค.ศ. 1898 จะสนับสนุนการประกาศสงครามน้อยมากในระหว่างที่ตนดำรงตำแหน่ง แต่สำหรับประธานาธิบดีวิลสัน (Wilson) ใน ค.ศ. 1917 และประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ (Franklin D. Roosevelt) ใน ค.ศ. 1941 ได้แนะนำและให้การรับรองการประกาศสงครามของรัฐสภา

อำนาจประกาศสงครามของรัฐสภาสหรัฐอเมริกา เน้นให้เห็นว่าแข็งแกร่งขึ้นจากการที่รัฐธรรมนูญห้ามสิทธิประกาศสงครามของมลรัฐ โดยปราศจากความยินยอมของรัฐสภาสหรัฐอเมริกา และห้ามมลรัฐมีกองทัพหรือสะสมเรือในการทำสงครามในยามสันติ หรือเข้ายุ่งเกี่ยวในสงคราม ยกเว้นในกรณีถูกรุกราน หรืออยู่ในอันตรายที่ไม่สามารถหน่วงเหนี่ยวได้

อำนาจประกาศสงครามนำไปสู่การกำหนดกฎหมายสงครามของรัฐ และบางทีความรุนแรงได้เกิดขึ้นก่อน โดยปราศจากกฎหมายสงคราม เช่น ในสงครามกลางเมืองสหรัฐอเมริกา การโจมตีเพิร์ล ฮาร์เบอร์ (Pearl Harbor) ใน ค.ศ. 1941 ของญี่ปุ่น ความจริงการประกาศสงครามเป็นการกระทำที่มีเกียรติโดยรัฐบาลชาติ ซึ่งจงใจจะทำสงครามต่อกันให้รับทราบ และจะนำไปสู่การปฏิบัติตามกฎหมายของสงครามระหว่างประเทศ ซึ่งรัฐต่าง ๆ ได้ยอมรับนับถือเป็นกฎหมายสงครามของชาวคริสต์ กฎของสงครามระหว่างรัฐจะประยุกต์ไปในเรื่องการปฏิบัติต่อเชลยศึก การปกครองประชาชนของผู้ชนะ สิทธิของความเป็นกลาง การจำกัดการนำเข้าต่าง ๆ

กฎหมายสงคราม หรือการยอมรับความรุนแรงอย่างเป็นทางการนี้ เป็นเหตุผลเพียงพอที่จะขยายความไปถึงหน้าที่ของรัฐบาลพลเรือนตามปกติ เพราะการคุ้มครองของกฎหมายรัฐธรรมนูญต่อเอกชนนั้น จะไม่ใช่ในระยะที่มีความฉุกเฉิน (เช่นในยามสงคราม) ซึ่งจะมีแต่สภาพความต้องการความมั่นคงของชาติเท่านั้น

มีหลักดำเนินการอยู่ 3 ประการ ซึ่งรัฐบาลจะต้องดำเนินการต่อพลเรือนในยามสงคราม คือ :-

1. มีกฏอัยการศึก (martial law)
2. มีรัฐบาลทหาร (military government)

3. มีกฎหมายทหาร (military law)

กฎอัยการศึก กฎอัยการศึกเป็นการกำหนดการใช้อำนาจทางทหาร เพื่อให้เกิดการปฏิบัติการของรัฐบาลพลเรือนดำเนินต่อไปได้ เพราะกฎหมายท้องถิ่นไม่อาจก่อให้เกิดการปฏิบัติหน้าที่ได้ผล ดังนั้น ประธานาธิบดีอาจประกาศใช้กฎอัยการศึก และประธานาธิบดีต้องกำหนดเขตพื้นที่ปฏิบัติการตามกฎอัยการศึกด้วย และทหารเป็นผู้ใช้อำนาจตามกฎหมายอัยการศึกนี้

การประกาศกฎอัยการศึกอาจกระทำได้ในกรณีเกิดการสไตรค์ มีความวุ่นวายทางการเมือง เกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติรุนแรง หรือการแทรกแซงต่าง ๆ ใน ค.ศ. 1863 ประธานาธิบดีลินคอล์น ประกาศห้ามลรัฐอินเดียนาทั่วทั้งรัฐอยู่ภายใต้กฎอัยการศึก ความจริงประธานาธิบดีมีอำนาจของฝ่ายบริหารตามรัฐธรรมนูญที่จะใช้กำลังทหารอยู่แล้ว

รัฐบาลทหาร รัฐบาลทหารเป็นรูปแบบพิเศษของรัฐบาล สำหรับการที่กองทหารเข้าไปยึดครองดินแดน ซึ่งความปลอดภัยของเขตสู้รบจะเกิดขึ้น ต่อเมื่อมีการควบคุมสายการติดต่อคมนาคม และความมั่นคงปลอดภัยของการส่งกำลังบำรุงจากแนวหลังสู่แนวหน้า ดังนั้นผู้บังคับบัญชาทหารจึงต้องรับผิดชอบในการออกกฎควบคุมพลเรือนที่อาศัยอยู่ในดินแดนยึดครอง การบริหารเช่นว่านี้ จะกระทำโดยบุคลากรของกองทัพ ที่ได้รับฝึกฝนมาเป็นพิเศษ และสิทธิของพลเรือนในเขตยึดครองจะไม่มี เพราะขึ้นอยู่กับความปลอดภัยในการปฏิบัติการทางทหาร ดังนั้น การจำกัดเวลาออกนอกเคหะสถาน การห้ามพกพาอาวุธ การลงทะเบียน และห้ามการชุมนุมกัน จึงเป็นเทคนิคปกติธรรมดาของรัฐบาลที่ยึดครองเขตแดน

กฎหมายทหาร กฎหมายทหารเป็นกฎหมายปกครองสมาชิก ซึ่งรับราชการอยู่ในกองทัพ รัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาให้อำนาจรัฐสภา ที่จะกำหนดกฎเกณฑ์สำหรับรัฐบาลและระเบียบสำหรับใช้ที่ดินและกำลังทางเรือ โดยธรรมชาติของหน้าที่ทางทหารขึ้นอยู่กับรัฐบาลพลเรือนในการมีความสามารถจัดกองทัพของรัฐบาล

ใน ค.ศ. 1950 รัฐสภาสหรัฐอเมริกาได้กำหนดประมวลกฎหมายการพิจารณาคดีของทหาร และการพิจารณาโทษทางทหาร ยังคงใช้ศาลทหาร การขึ้นศาลทหารมีอยู่ 3 ชนิด คือ

1. ศาลทหารชนิดรวบรัด (summary court-martial)
2. ศาลทหารพิเศษ (special court-martial)
3. ศาลทหารชนิดทั่วไป (general court-martial)

ศาลทหารชนิดรวบรัด มีผู้พิพากษาเพียงหนึ่งนาย และลงโทษคดีที่ข้าราชการทหารกระทำผิดเล็กน้อย

ศาลทหารพิเศษ จัดขึ้นเพื่อพิจารณาคดีสำคัญ ร้ายแรง หรือเกี่ยวข้องกับการลงโทษหนัก ศาลทหารชนิดทั่วไป รับผิดชอบคดีที่ร้ายแรง และรุนแรง รวมทั้งคดีที่มีโทษถึงประหารชีวิต

ก่อน ค.ศ. 1950 ผู้จะเป็นผู้พิพากษาศาลทหาร จะต้องเป็นคณะกรรมการข้าราชการเท่านั้น แต่ในปัจจุบันอาจขอให้บุคคลฝ่ายอื่นเข้าไปเป็นได้ แต่กำหนดให้เป็นได้เพียงจำนวนหนึ่งในสามเท่านั้น ศาลทหารทั่วไปและศาลทหารพิเศษ จะดำเนินการพิจารณาคดีโดยข้าราชการชั้นผู้บังคับบัญชา กฎหมายและวิธีดำเนินการจะกำหนดโดยเจ้าหน้าที่ทางกฎหมาย ซึ่งได้รับการรับรองจากหัวหน้ากรมพระธรรมนูญศาลทหารเท่านั้น ฝ่ายกล่าวหาและต่อสู้ (โจทก์ จำเลย) และที่ปรึกษา จะได้รับการแต่งตั้งในการพิจารณาคดีของศาลทหารแต่ละคราว การตัดสินว่ามีความผิดหรือบริสุทธิ์จะกระทำโดยมติเอกฉันท์ของศาลทหาร จะมีคณะกรรมการพิจารณาทบทวนคำตัดสินในกรมพระธรรมนูญของทหาร และเหนือคณะกรรมการชุดนี้ขึ้นไป คือ ศาลอุทธรณ์ทหาร ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในนาม ศาลจี.ไอ. (The G.I. Court) ศาลอุทธรณ์จะเป็นศาลสุดท้าย ศาลนี้จะประกอบด้วย ผู้พิพากษาซึ่งเป็นพลเรือน 3 คน แต่งตั้งโดยประธานาธิบดีและรับรองโดยวุฒิสภา โดยให้อยู่ในตำแหน่งสลับกัน 15 ปี และไม่ให้มีคนของพรรคการเมืองเดียวกันเกินกว่า 2 คน

ศาลนี้จะพิจารณาทบทวนคดีที่ศาลได้ตัดสินลงโทษแล้วในความผิดโดยทั่วไปหรือความผิดร้ายแรง และพิจารณาทบทวนทุกคดีที่ศาลได้ตัดสินลงโทษประหารชีวิต และการตัดสินลงโทษทุกคดีจะได้รับการพิสูจน์จากกรมพระธรรมนูญศาล

4. การควบคุมในระหว่างสงคราม

ถ้ามีเหตุฉุกเฉินของชาติ การใช้กฎหมายเพิ่มเติมอาจไม่จำเป็น เช่น อำนาจในยามสงคราม แต่อาจต้องใช้กฎหมายเข้มงวดขึ้น ที่จริงมีความแตกต่างระหว่างอำนาจในรัฐธรรมนูญตามปกติ และอำนาจในยามสงครามของรัฐบาล

จากประสบการณ์ของอเมริกัน ตั้งแต่ ค.ศ. 1917 อาจอธิบายลักษณะของรัฐบาลอเมริกันในยามสงครามได้ดังนี้ :-

1. มีการมอบอำนาจในการออกกฎหมายของรัฐสภาให้แก่ประธานาธิบดีมากมาย
2. ประธานาธิบดีเลือกคณะกรรมการที่เป็นกลางมาเสนอแนะเกี่ยวกับการประสานงานในทางเทคนิคที่มีชื่อเสียงของทหารในการทำสงคราม
3. ปฏิบัติการปกครองประเทศโดยประธานาธิบดี และคำสั่งของฝ่ายบริหารและกฎกระทรวง

4. การประสานงานทั่วไประหว่างรัฐบาลกลางและรัฐบาลมลรัฐ และองค์การต่าง ๆ ของรัฐบาล

5. ไม่มีการปฏิบัติเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลชั่วคราวในช่วงสงคราม

5. สงครามทางเศรษฐกิจ

เมื่อมีสงครามเกิดขึ้น เศรษฐกิจก็จะหนักลงเป็นสองเท่า และสงครามจะลดกำลังคนลง การขาดกำลังงานของกรรมกรจะเกิดขึ้น การผลิตจะลดลง และอาจเลิกไป โรงงานบางแห่งอาจต้องปรับปรุงเครื่องจักรเครื่องมือเพื่อใช้ผลิตอุปกรณ์สงคราม แทนการผลิตอุปกรณ์ฝ่ายพลเรือน

ปัญหาสำคัญของสหรัฐอเมริกาก็คือ การกลับเอาเศรษฐกิจของพลเรือนไปเป็นผลิตผลทางทหาร เป็นส่วนสำคัญของนโยบายป้องกันประเทศของสหรัฐอเมริกาดังแต่สงครามโลกครั้งที่หนึ่งเป็นต้นมา การเปลี่ยนแปลงโรงงานมากกว่าการสร้างโรงงานใหม่เป็นการประหยัดเวลา แต่ก็จะต้องมีการสร้างโรงงานใหม่เช่นกันเมื่อสงครามเกิดขึ้น

6. กระทรวงกลาโหมสหรัฐอเมริกา (The Department of Defense)

กระทรวงกลาโหมสหรัฐอเมริกา ได้ก่อตั้งเมื่อ ค.ศ. 1942 เมื่อชาวอเมริกันได้อิสรภาพจากสงครามปฏิวัติอเมริกัน และการประชุมรัฐสภาครั้งแรกได้จัดตั้งกระทรวงสงครามขึ้น (ค.ศ. 1789) เพื่อปกป้องสาธารณรัฐที่ดั่งใหม่ ใน ค.ศ. 1798 การป้องกันถูกแบ่งแยกหน้าที่ที่เป็น 2 ส่วน คือ กระทรวงทหารและกิจการนาวี จนถึง ค.ศ. 1947 กระทรวงสงครามและการนาวี (War and Navy) ควบคุมกำลังทหารทั้งหมดของสหรัฐอเมริกา และเข้ากระทำสงครามเรื่อยมา เช่น สงคราม พ.ศ. 1812 สงครามเม็กซิกัน (ค.ศ. 1846 - 1848) สงครามกลางเมือง (ค.ศ. 1861-1865) สงครามกับสเปน (ค.ศ. 1898 - 1900) ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสงครามนาวี และการที่สหรัฐอเมริกาเข้าสู่สงครามโลกครั้งที่ 1 และ 2 (ค.ศ. 1917 ถึง ค.ศ. 1918 และ ค.ศ. 1941 - 1945 ตามลำดับ) ซึ่งเป็นการต่อสู้ทั้งในน้ำและบนพื้นดิน และใช้คนเป็นจำนวนมากในกองทัพบก

การใช้กำลังทางอากาศของสหรัฐอเมริกา เริ่มใช้ในสงครามโลกครั้งที่ 1 ทั้งกองทัพบกและเรือ ต่างจัดหาอาวุธทางอากาศ สงครามโลกครั้งที่ 2 ทำให้มองเห็นส่วนสำคัญของกำลังทางอากาศในการรบแบบรุก และงานของทหารในสงครามโลกครั้งที่ 2 ก็คือ การต่อสู้เพื่อต้านอำนาจของฝ่ายอักษะ คือ เยอรมัน อิตาลี และญี่ปุ่น กองทัพบก เรือ อากาศ ของสหรัฐอเมริกา จึงจำเป็นต้องร่วมมือกันอย่างใกล้ชิด และจากประสบการณ์ในการรบ ทำให้เกิดความต้องการที่จะรวมการป้องกันทางทหารเข้าเป็นองค์การเดียว นั่นคือ กระทรวงกลาโหม (ป้องกันประเทศ

= The Department of Defense) รัฐสภาสหรัฐอเมริกาให้กองกำลังทหารบก เรือ อากาศ เป็นหน่วยงานเท่าเทียมกันอยู่ภายใต้การแนะนำ บังคับบัญชาของรัฐมนตรีกลาโหม และปี ค.ศ. 1949 กระทรวงป้องกันประเทศ (หรือคือกลาโหม) ถูกก่อตั้งขึ้น ประกอบด้วย กำลังทางบก เรือ อากาศ เป็นหน่วยปฏิบัติการ

โครงสร้างของกระทรวงซับซ้อนมาก โดยมีรัฐมนตรีกระทรวงเป็นหัวหน้า มีสำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรี ซึ่งมีเลขานุการผู้ช่วย 7 คน และมีหน่วยงานสำคัญอีก 5 หน่วย คือ คณะเสนาธิการร่วม (Joint Chiefs of Staff) คณะเลขาธิการร่วม (ทัพบก เรือ อากาศ) (The Joint Secretaries) สถาบันนโยบายการรับราชการทหาร สมาคมความมั่นคงแห่งชาติ และหน่วยงานโครงการวิจัยเพื่อความก้าวหน้า งานอันเป็นหน้าที่หลักของส่วนต่าง ๆ ขององค์การของกระทรวงกลาโหมก็คือ จัดให้มีการประสานนโยบายและการบริหาร สำหรับปฏิบัติการป้องกันประเทศเป็นส่วนรวม

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมของสหรัฐอเมริกาเป็นพลเรือน ซึ่งเป็นหัวหน้าองค์การป้องกันประเทศ และเป็นงานยากยิ่งงานหนึ่งในวอชิงตัน เพราะกระทรวงนี้ประกอบด้วยทหารและพลเรือนซึ่งเป็นบุคลากรเกือบ 4 ล้านคน และได้มีคนจำนวนเท่ากันนี้ในอุตสาหกรรมวัตถุดิบ ซึ่งกระทรวงนี้ซื้อมา รัฐมนตรีกลาโหมไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญ ดังนั้น จึงแวดล้อมด้วยผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งเป็นแหล่งให้คำแนะนำกับรัฐมนตรีที่จะให้แก่ประธานาธิบดี รัฐมนตรีกลาโหมจะให้ข้อเสนอแนะแก่ประธานาธิบดีในเรื่อง :-

1. ขนาดความเหมาะสมของกำลังทั้ง 3 ทัพ
2. ระดับของกองกำลัง (ชนิดขององค์การ)
3. วันที่จะเตรียมกองกำลังใหม่ให้พร้อม
4. ข้อเสนอแนะในอนาคตที่จะทำให้โครงการบรรลุ

ซามูเอล พี ฮันติงตัน (Samuel P. Huntington) ชี้ให้เห็นว่า การชี้แนะเช่นนี้ ทำให้รัฐมนตรีกลาโหมอาจกลายเป็นโฆษกทางทหาร เป็นผู้จัดการทางธุรกิจ หรือผู้กำหนดนโยบายทางยุทธศาสตร์

(ดู Samuel P. Huntington. *The Soldier and the State*: Cambridge : Harvard U. Press, 1957.)

การทำงานของรัฐมนตรีกลาโหม ในตอนแรกรัฐมนตรีกลาโหมจะนำผู้ชำนาญการทางทหารกำหนดโครงการ ในขั้นที่สองรัฐมนตรีกลาโหมอาจเน้นความสนใจของตนในเรื่อง การสนับสนุน การจัดหา การบริหาร ค่าของการก่อสร้าง และบุคลากร ในขั้นที่สามรัฐมนตรี

กลาโหมจะแสวงหาสมดุลย์ระหว่างความต้องการทางทหาร และความต้องการทางเศรษฐกิจ ที่จริงแล้วรัฐมนตรีกลาโหมส่วนมากพยายามที่จะทำหน้าที่ทั้งสามขั้นตอนนี้

การประสานงานมักเป็นปัญหายุ่งยากระหว่างกองทัพบกและกองทัพเรือ เพราะมีการ อิจฉาริชยากัน ในเรื่องความเป็นหนึ่งในสถาบัน ผู้นำของแต่ละสถาบันจัดอยู่บนพื้นฐานของ อำนาจตามลำดับ การแต่งตั้งขึ้นอยู่กับอาวุโสในการรับราชการ แนวโน้มที่จะแนะนำให้เปลี่ยนแปลงโครงสร้างพื้นฐานนี้ จะเป็นการปฏิบัติเดียวที่เดียว แต่การปฏิบัติทางวิทยาศาสตร์ได้ทำลาย เหตุผลพื้นฐานของความเชื่อเหล่านี้

การพัฒนากองทัพอากาศอย่างรวดเร็ว ได้มีการแต่งตั้งคนหนุ่มซึ่งอายุประมาณ 32 ปี ขึ้นเป็นข้าราชการชั้นสูง ซึ่งข้าราชการกองทัพบก และกองทัพเรือ ไม่อาจคาดหมายว่าจะได้ ยศสูงเช่นนั้นจนกว่าจะมีอายุ 50 ปีแล้ว และที่สำคัญกว่านี้ นักวิทยาศาสตร์ยังพร้อมที่จะประดิษฐ์ อาวุธใหม่ ๆ ที่ไม่น่าเชื่อ ซึ่งอาจไม่เหมาะสมกับองค์การ ประสบการณ์ หรือความต้องการ ของทั้ง 3 ทပ် ปัญหาที่กระทรวงกลาโหมสหรัฐอเมริกาต้องทำก็คือ ต้องทำการประสานงาน ให้สำเร็จระหว่าง 3 ทပ် ซึ่งจะต้องจัดเตรียมหนทางเปิดไว้ให้เปลี่ยนแปลงองค์กรของกองทัพ เพื่อการใช้ประโยชน์ในอาวุธสมัยใหม่

ไม่มีการปรับปรุงองค์การ โครงสร้างภายในของทั้ง 3 ทပ်อย่างจริงจัง จุดมุ่งหมาย ในการปรับปรุง มักเป็นเรื่องการประสานงาน เพื่อความเข้มแข็งทางทหารเป็นส่วนรวมของ สหรัฐอเมริกา ผู้ช่วยรัฐมนตรีกลาโหมจำนวน 7 คน จะบริหารงานตามหน้าที่ปกติ เช่น การเงิน การบริการสุขภาพ การรักษาพยาบาล ความมั่นคงปลอดภัยระหว่างชาติ กำลังคน ทรัพย์สิน ของทางทหาร กิจการสาธารณะ การจัดหาและการขนส่งทางทหาร

คณะเสนาธิการร่วม คณะเสนาธิการร่วมเป็นการรวมเอาเสนาธิการทหารบก เรือ อากาศ เข้ามาทำงานร่วมกัน และในกรณีที่หน่วยนาวิกโยธินมีผลประโยชน์ร่วม ผู้บัญชาการ หน่วยนาวิกโยธินก็จะเข้าร่วมในคณะเสนาธิการด้วย ส่วนประธานนั้นเลือกโดยประธานาธิบดี จากกองทัพบก เรือ หรืออากาศ เพื่อสั่งการเกี่ยวกับหน่วยวางแผนต่าง ๆ การทำงานของคณะ เสนาธิการร่วมนี้ ใช้คนหลายร้อยคน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นข้าราชการทางทหาร คณะเสนาธิการ ร่วมจัดหาแผนยุทธศาสตร์แก่กระทรวงกลาโหมและหน่วยรบทางทหาร เพื่อการสู้รบทุก ๆ หน่วย ดังที่ได้ยินได้ฟังกันว่า การประสานอย่างแท้จริงระหว่างหน่วยกองทัพต่าง ๆ ได้บรรลุ ความสำเร็จ

7. ทหารต่อต้านกับการควบคุมของพลเรือน

เมื่อรัฐกำลังต่อสู้กันเพราะมีความขัดแย้ง โดยธรรมชาติแล้วคณะเสนาธิการทหารจะมีบทบาทเด่นในการกำหนดนโยบาย ทั้งนโยบายทางทหารและพลเรือน คณะเสนาธิการของเยอรมันในสงครามโลกครั้งที่ 1 แสดงให้เห็นถึงการครอบงำของทหารต่อประชาชนทุกคน

พลังสงครามของอเมริกันไม่เคยครอบงำโดยผู้นำทางการทหารอาชีพ แต่คำแนะนำของทหารเป็นสิ่งสำคัญต่อข้าราชการพลเรือน ที่จะรับผิดชอบต่อผลของสงคราม ในสงครามโลกครั้งที่ 2 การกำหนดมหายุทธศาสตร์ทางทหารนั้น ดำเนินการในสำนักงานของประธานาธิบดี โดยความช่วยเหลือของคณะเสนาธิการของกองทัพบกและกองทัพเรือ ประสานงานกับทุกหน่วยงานวางแผน คณะเสนาธิการมิใช่แต่จะเสนอมหายุทธศาสตร์ทางทหารเท่านั้น แต่ได้เสนอแนะจำนวน กำลังคน กฎหมาย เช่น กฎชุกฎีกา และการใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อบรรลุเป้าหมายทางการทหาร ซึ่งฝ่ายบริหารจะต้องจัดหาสนับสนุนอย่างรวดเร็วเท่าที่จะสามารถทำได้

พวกแองโกลอเมริกัน (Anglo-American) มีความเชื่อเก่าแก่ที่กลัวการครอบงำของทหาร ซึ่งดูจะเป็นการสืบสายเลือดมาจากสมัยราชาธิปไตยในยุโรป ซึ่งใช้อำนาจรุนแรงบังคับให้ประชาชนเชื่อฟัง ดังนั้น เราจะเห็นว่าตอนแรก ๆ สหรัฐอเมริกามีพลเรือนเป็นรัฐมนตรีกระทรวงสงคราม กระทรวงนาวิก ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นกระทรวงกลาโหม (หรือเรียกกระทรวงป้องกันประเทศ) และมีน้อยมาก เช่น นายพล มาแชลล์ ที่มีอาชีพทหารมาก่อน ยกเว้นในวิกฤติการณ์สันหวังชาวอเมริกันจึงจะมอบอำนาจให้ฝ่ายทหาร อย่างเช่นในกรณีทำสงครามกับญี่ปุ่น ค.ศ. 1941 และเมื่อสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 ความเชื่อพื้นฐานในการให้พลเรือนควบคุมทหารที่ย้อนกลับมาอีก เช่น คณะกรรมการพลังงานนิวเคลียร์ ซึ่งเป็นพลเรือนได้ตั้งขึ้นใน ค.ศ. 1946 สภาความมั่นคงแห่งชาติใน ค.ศ. 1947 ซึ่งประกอบด้วยข้าราชการพลเรือน เพื่อทำหน้าที่แนะนำประธานาธิบดีในเรื่องนโยบายต่างประเทศและการทหาร หน่วยประมวลข่าวกลาง (Central Intelligence Agency = CIA) ใน ค.ศ. 1947 ก็ประกอบด้วยข้าราชการพลเรือน ซึ่งตั้งขึ้นเพื่อประสานงานข่าวกรองทุกหน่วยงานเข้าด้วยกัน ที่จริงหน่วยงานนี้ตั้งขึ้นใหม่เพื่อลดศักยภาพการประสานงานและความสำคัญของคณะเสนาธิการร่วมให้น้อยลงไป

อำนาจอันเข้มงวดของคณะเสนาธิการร่วม อยู่ที่การก่อตั้งหน่วยตรวจสอบของกระทรวงกลาโหม ซึ่งรับผิดชอบเรื่องการเงินทุกอย่างสำหรับกระทรวง รวมทั้งงบประมาณ ผู้ตรวจสอบยังเป็นผู้ช่วยรัฐมนตรีกลาโหมด้วย ดังนั้น จึงเป็นพลเรือนที่มีอำนาจเต็ม ในทางปฏิบัติผู้ตรวจสอบจะร่วมกับสำนักงานงบประมาณในการลดประมาณการจำนวนมหาศาล สำหรับโครงการทางการ

ทหารที่เสนอแนะโดยคณะเสนาธิการร่วม โดยไม่จำเป็นต้องบอกว่า ข้อเสนอไม่เหมาะสม แต่เห็นได้ง่ายว่าการบริหารทางการเมืองต้องยอมรับความรับผิดชอบในการบริหารทางการเงินด้วย

8. บทบาทของการวิจัย

เป็นความจริงที่น่าเศร้าที่ได้พบว่า สงครามและโฉมหน้าของสงคราม ทำให้เกิดการกระตุ้นต่อการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ในสังคมอย่างได้ผลที่สุด การวิจัยไม่จำเป็นจะต้องจำกัดเฉพาะเรื่องการปรับปรุงเครื่องจักรในการทำลายเท่านั้น ส่วนใหญ่เป็นการป้องกันชีวิตมนุษย์มากกว่า อย่างไรก็ตาม กองทัพมีความต้องการอาวุธใหม่ เชื้อเพลิง เครื่องนุ่งห่ม ที่กำบัง (บังเกอร์) ยา และอื่น ๆ เป็นร้อยชนิด เหล่านี้ ทำให้มีการใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนมากกว่า 30 ล้านดอลลาร์ต่อปี ในการทำวิจัยทางวิทยาศาสตร์บริสุทธิ์และประยุกต์ ซึ่งทั้งสามกองทัพต่างก็มีการดำเนินงานโครงการวิจัยและโครงการพัฒนาของแต่ละกองทัพ

โครงการขีปนาวุธเป็นโครงการสำคัญที่สุดของกำลังในการป้องกันประเทศ โดยเฉพาะขีปนาวุธพิสัยปานกลาง (The intermediate - range ballistic missile = IRBM) และขีปนาวุธข้ามทวีป (The intercontinental ballistic missile = ICBM) ซึ่งถือเป็นอาวุธสมบูรณ์แบบ และทำให้ประชาชนทั้งหมดมีความสนใจมาก

กระทรวงกลาโหมมิได้ดำเนินโครงการขีปนาวุธและจรวดเอง แต่ได้แสวงหาทางประสานงานตามโครงการที่กระทำโดยกองทัพบก กองทัพเรือ และกองทัพอากาศ ซึ่งทำงานตามแนวทางและร่วมมือกันอยู่กับหน่วยงานใหม่คือ (National Aeronautics and Space Administration = NASA) ใน ค.ศ. 1958 ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ฝ่ายพลเรือนควบคุมโดยอัตโนมัติ เพื่อทำการวิจัยและสำรวจอวกาศ และรายงานโดยตรงต่อประธานาธิบดี

9. คณะกรรมการพลังงานนิวเคลียร์

คณะกรรมการพลังงานนิวเคลียร์ (The Atomic Energy Commission = AEC) เป็นหน่วยงานอิสระ ก่อตั้งใน ค.ศ. 1946 คณะกรรมการนี้ประกอบด้วยสมาชิก 5 คน แต่งตั้งโดยประธานาธิบดีตามคำแนะนำและความยินยอมของวุฒิสภา คณะกรรมการนี้มีอายุในตำแหน่ง 5 ปี และเข้าดำรงตำแหน่งเหลื่อมกัน (staggered terms) หน่วยงานนี้ควบคุมการจัดการและ การใช้วัตถุที่แตกตัวให้พลังงานนิวเคลียร์ ดังนั้น หน่วยงานนี้จึงเป็นส่วนของยุทธศาสตร์ในความพยายามป้องกันประเทศ และคณะกรรมการนี้สะท้อนให้เห็นความเชื่อเก่าแก่ของชาวอเมริกันที่มีความกลัวในเรื่องการควบคุมนโยบายสาธารณะโดยทหาร ได้มีการวิพากษ์วิจารณ์กันมากในเรื่องการทิ้งระเบิดปรมาณูที่เมืองฮิโรชิมา และเมืองนางาซากิ ถึงแม้ว่าจะเพื่อการรักษา

ชีวิตของทหารอเมริกัน แต่ก็ได้มีการประณามว่าเป็นการทำลายมาตรฐานจริยธรรมของการทำสงคราม เนื่องจากการทิ้งระเบิดปรมาณูนั้นได้ทำลายชีวิตประชาชนซึ่งไม่สามารถปกป้องตนเองได้ และเป็นเรื่องที่มีการกล่าวเหน็บแนมว่า เป็นการสร้างระบบอาวุธใหม่ขึ้น เพื่อมุ่งทำลายศูนย์กลางของเมืองที่เป็นชุมชนใหญ่

การผลิตและการจำหน่ายวัตถุที่แตกตัวให้พลังงานนิวเคลียร์นี้ เป็นเรื่องที่รัฐบาลได้ผูกขาดในการดำเนินการ โดยมีคณะกรรมการพลังงานนิวเคลียร์ ซึ่งมีอำนาจเต็มทีในการจัดซื้อและนำเข้าวัตถุดิบจากภายนอกประเทศ ซึ่งมีแหล่งที่มาได้แก่ ประเทศแคนาดา อินเดีย สาธารณรัฐคองโก เป็นต้น จาก ค.ศ. 1964 ถึงปัจจุบัน สหรัฐอเมริกาเป็นผู้นำโลกในการผลิตแร่ยูเรเนียม

คณะกรรมการพลังงานนิวเคลียร์มีคณะกรรมการที่ปรึกษาอยู่ 3 คณะ คือ

1. คณะกรรมการร่วมเรื่องพลังงานนิวเคลียร์ มีสมาชิก 9 คน จากวุฒิสภา และ 9 คนจากสภาล่าง รวมทั้งหมด 18 คน (The Joint Committee on Atomic Energy)
2. คณะกรรมการปรึกษาทั่วไป (The General Advisory Committee) ประกอบด้วยกรรมการพลเรือน 9 คน เลือกโดยประธานาธิบดี
3. คณะกรรมการทหารติดต่อระหว่างกองทัพ (The Military Liaison Committee) ประกอบด้วยกรรมการ 6 คน เป็นข้าราชการทหาร

นอกจากนี้ยังมีคณะกรรมการที่ปรึกษาพิเศษอีก 17 คณะ เพื่อช่วย AEC ในงานเฉพาะด้านต่าง ๆ

งานของ AEC เป็นงานความลับ เพื่อคงความเป็นผู้นำในทางพลังนิวเคลียร์ของสหรัฐอเมริกา แต่ปัจจุบันความรู้ด้านนี้เป็นวิทยาศาสตร์ที่อาจศึกษากันได้ แต่ก็ยังมีกิจกรรมของสายลับที่ก่อให้เกิดการสูญเสียการผูกขาดพลังนิวเคลียร์ของสหรัฐอเมริกา

การวิจัยทางพลังนิวเคลียร์ของ AEC ทำในด้านการวิจัยทางวิทยาศาสตร์และการวิจัยการใช้วัตถุที่แตกตัวให้พลังงานนิวเคลียร์ การวิจัยต่าง ๆ กระทำโดยมีการลงนามทำสัญญากับมหาวิทยาลัยต่าง ๆ และ AEC ยังให้ทุนช่วยเหลือนักวิชาการเป็นส่วนตัวนับร้อยคน เพื่อศึกษาเรื่องราวต่าง ๆ ทางวิทยาศาสตร์เฉพาะเรื่อง ใน ค.ศ. 1964 ถึง 1965 AEC จ่ายเงินไปกว่า 20.7 ล้านดอลลาร์

10. ความเข้มแข็งของบุคคลในกองทัพ

โฉมหน้าของนโยบายการทหารของอเมริกัน

ชาวอเมริกันกลัวการมีกองทัพใหญ่ ประเทศสหรัฐอเมริกาเกิดขึ้นมาในยุคที่สิทธิเสรีภาพของมนุษย์ได้รับการยอมรับว่าเป็นอิสระจากการกดขี่ของรัฐบาล รัฐบาลอเมริกันยุคแรกไม่ค่อยตระหนักในการมีกองทัพตั้งอยู่ การสงครามในประวัติศาสตร์อเมริกัน ใช้กองทหารไม่มากนัก และแม้ในสงครามกลางเมือง ที่มีการรวมพลเรือนจำนวนมากมาเป็นกองพันก็สลายตัวอย่างรวดเร็ว และรัฐบาลหันนโยบายมาสนับสนุนให้มีกองทหารอาสาสมัครประจำรัฐ (State Militias) มากกว่า ทหารจำนวนน้อยที่ต้องการใช้ในการเอาชนะสงครามกับสเปนเพียงสงครามโลกครั้งที่ 2 เท่านั้นที่ชาวอเมริกันยุตินโยบายการทหารเช่นว่านี้ แม้กระนั้น ทหารที่รอดตายในแนวรบตะวันตก เมื่อ ค.ศ. 1917 จำนวน 2 ล้านคน ก็กลับเป็นพลเรือนอย่างรวดเร็ว หลังสงคราม ในสงครามโลกครั้งที่สอง กองกำลังของสหรัฐอเมริกา มีมากกว่า 12 ล้านคน หลังจากสงครามโลกครั้งที่ 2 เลิกไปได้ 2 ปี กำลังทหารจำนวนมหาศาลถูกปลดลงเหลือ 1 ล้านคน และลดลงต่อไปเหลือ $\frac{1}{2}$ ล้านคน และยังคาดหวังว่าจะลดลงอีก แต่มีปัจจัย 2 ประการ ทำให้สหรัฐอเมริกา ไม่อาจกลับไปมีความคิดที่จะมีกองทหารเล็ก ๆ ได้อีกต่อไป คือ :-

ประการที่ 1 สงครามโลกครั้งที่ 2 ทำให้ฝรั่งเศสและอังกฤษอ่อนแอมากเกินไป และไม่สามารถฟื้นกลับมามีบทบาทเป็นผู้รักษาความสงบได้อีกเช่นในประวัติศาสตร์ ถ้าปราศจากสหรัฐอเมริกาอยู่ในส่วนหนึ่งของโลก ซึ่งกลายเป็นผู้มีอำนาจที่สุดในโลก และสหรัฐอเมริกา ก็ยอมรับบทบาทและความรับผิดชอบนี้

ประการที่ 2 ใน ค.ศ. 1947 สงครามเย็นได้พัฒนากระหว่างคอมมิวนิสต์และโลกเสรี ดังนั้นการลดกำลังบุคคลในกองทัพ จึงไม่อาจคิดกระทำได้ แต่หลังสงครามเกาหลี กลับทำให้สหรัฐอเมริกาเพิ่มกำลังทหารมากขึ้น ใน ค.ศ. 1965 สงครามเวียดนามก็ทำให้สหรัฐอเมริกาต้องเพิ่มกำลังทหารอีกครั้งหนึ่ง บุคลากรในกองทัพในช่วง 30 ปีที่ผ่านมา ได้เพิ่มขึ้นมากมาย คือ ค.ศ. 1930 มีเฉพาะทัพบกและทัพเรือ จนถึง ค.ศ. 1945

ใน ค.ศ. 1950 มีทหารประจำการ เป็นทหารบก 593,167 คน ทหารเรือ 455,817 คน ทหารอากาศมี 411,277 คน รวมทั้งสิ้น 1,460,261 คน ใน ค.ศ. 1966 มีทหารบก 953,094 คน ทหารเรือ 878,038 คน ทหารอากาศ 809,134 คน รวมแล้วเป็นจำนวน 2,640,266 คน

ความต้องการพื้นฐานด้านการทหารของสหรัฐอเมริกา

การเปลี่ยนแปลงขนาดของทหารประจำการ ซึ่งดำเนินการมาตั้งแต่การกำหนดนโยบาย

ต่างประเทศโดดเดี่ยวของสหรัฐอเมริกา ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 การมีกองทัพขนาด $2\frac{1}{2}$ ล้านคน นับว่าต่ำสุด ซึ่งผู้เชี่ยวชาญการทหารกล่าวว่า จะต้องเสี่ยงในการป้องกันประเทศ แต่การเปลี่ยนแปลงลักษณะของศิลปะของสงครามสมัยใหม่ ทำให้เกิดความต้องการสูงสุดที่ไม่น่าเชื่อ ในการป้องกันประเทศของสหรัฐอเมริกา ความยุ่งยากขึ้นอยู่กับความจริงที่ว่า นโยบายทางการทหารจะต้องดำเนินแผนการไปทั้งตามประเพณีนิยมและในการสงครามนิวเคลียร์ การมีกองทัพมาก ๆ เหมาะสำหรับสงครามตามแบบเก่าที่ต้องใช้กำลังทหารโจมตีจุดแข็งและครอบครองดินแดนของฝ่ายตรงข้าม แต่สงครามนิวเคลียร์ ใช้ขีปนาวุธโจมตี การเน้นกำลังคนเป็นเรื่องของสงครามสมัยเก่า แต่การกระจายกำลังอาจกลายเป็นสิ่งจำเป็นทางด้านเทคนิคในการป้องกันประเทศ โดยใช้สงครามนิวเคลียร์ ดังนั้นผู้เชี่ยวชาญการทหารของทุกประเทศต่างอยู่ระหว่างทาง 2 แพร่ง คือ มีความพอใจจะทำสงครามแบบเดิมมากกว่าทำสงครามนิวเคลียร์ แต่เพื่อความอยู่รอดของประเทศ ทุกคนต่างใช้อาวุธนิวเคลียร์เมื่อถูกบีบบังคับหรือข่มขู่

ลักษณะของสงครามนิวเคลียร์ ทำให้เกิดความสับสนเกี่ยวกับความหมายของบุคลากรประจำการทางทหาร ตามประเพณีแล้ว พลเรือนคือบุคคลไม่สวมเครื่องแบบทหาร ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ มีระดับของการป้องกันเครื่องแบบนั้น เช่น ทหารคนหนึ่ง ถ้าไม่สวมเครื่องแบบ หากถูกจับได้ จะต้องตายในฐานะเป็นสายลับ ถ้าอยู่ในเครื่องแบบทหาร ก็จะได้รับ การปกป้องในฐานะเชลยศึกตามกฎหมายระหว่างประเทศ

ผู้ทำการต่อสู้จริง ๆ ในสงครามอาวุธนำวิถี จะเป็นนักวิทยาศาสตร์ ผู้ทำหน้าที่ทางเทคนิค และผู้จัดหาสิ่งเหล่านี้ ซึ่งจะไม่มีความจำเป็นในการติดต่อกับศัตรู และจะไม่มีโอกาส แม้แต่การติดต่อกับ IRBM อยู่ที่ไหนมากกว่า ICBM ที่จะถูกนำมาใช้ตามระยะที่ต่างกัน เช่น ระยะ 1,000 ไมล์ หรือระยะ 500 ไมล์ หรือต่อต้านกับอาวุธของข้าศึกซึ่งอยู่ห่างไป 6,000 ไมล์

ดังนั้น ความต้องการสมัยใหม่ก็คือ ผู้เชี่ยวชาญทางการทหารต้องเตรียมไว้สำหรับสงครามทั้ง 2 ชนิด คือ สงครามแบบเดิมและสงครามนิวเคลียร์

โครงการกำลังสำรอง

บุคลากรของกองทัพอาจขาดจำนวนไปตามขนาดของสงครามตามประเพณี และเมื่อสถานการณ์บีบบังคับ ปัญหาใหญ่ปัญหาหนึ่งก็คือ การรั้งกำลังข้าศึกไว้ จนกว่าจะรับสมัครและบรรจุหน่วยทหารที่ฝึกใหม่เข้าประจำการ ในสงครามโลกทั้ง 2 ครั้ง อังกฤษได้พยายามรั้งเยอรมันไว้จนกระทั่งอเมริกันฝึกทหาร และจัดกองทัพใหญ่ได้ หลัง ค.ศ. 1945 ฝ่ายวางแผนทางการทหารของสหรัฐอเมริกาได้จัดทำกำลังสำรองที่สามารถเรียกใช้ได้โดยยามชาติอยู่ในภาวะ

ฉุกเฉิน โดยเฉพาะการฝึกเรียกระดมพล ใน ค.ศ. 1947 สถานการณ์ดีเป็นพิเศษ ที่จะเพิ่มกำลังสำรองกองทัพในสหรัฐอเมริกา ในระหว่าง 2 ปีนี้ มีคนกว่า 10 ล้านได้รับการฝึกกำลังสำรองเพื่อเป็นทหาร มีโครงการกำลังสำรองหลายโครงการเกิดขึ้น เพราะกระทรวงกลาโหมมุ่งสร้างกำลังทหารสำรองร่วมกันจำนวน $2\frac{1}{2}$ ล้านคน ภายในปี ค.ศ. 1949 และกำลังสำรองทางทหารจำนวน 6,000 คน ได้ส่งไปปฏิบัติการรบในเกาหลี ใน ค.ศ. 1950 และ ค.ศ. 1951

โครงการกำลังสำรองของสหรัฐอเมริกา มีดังนี้ :-

1. Army National Guard
2. Army Reserve
3. Naval Reserve
4. Marine Corps Reserve
5. Air National Guard
6. Air Force Reserve
7. Coast Guard Reserve

ทั้งหมดจัดตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายกองกำลังสำรอง ค.ศ. 1955 ใน ค.ศ. 1964 รัฐมนตรีกลาโหมแมคนามารา (McNamara) ประกาศแผนการปรับกองกำลังสำรองกองทัพเป็นหน่วยรักษาชาติ (National Guard) และสงครามเวียดนามทำให้ความคิดนี้เป็นจริง แม้รัฐสภาจะต่อต้านอยู่ในตอนแรก แต่ก็ได้เห็นชอบด้วยในเวลาต่อมา (ค.ศ. 1966)

กองทัพของสหรัฐอเมริกามีพลเรือนเข้าไปทำงานอยู่ในฐานะลูกจ้าง เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 จำนวนถึง $2\frac{1}{2}$ ล้านคน ใน ค.ศ. 1950 เป็นต้นมา มีจำนวนลดลงบ้าง มีพลเรือนที่ได้รับมอบหมายให้ทำงานในต่างประเทศประมาณ 12,500 คน

11. การบรรจุบุคคลเข้ากองทัพ

การบรรจุบุคคลเข้ากองทัพเป็นปัญหาสำคัญเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะของรัฐบาลอเมริกัน ก่อนศตวรรษที่ 16 การทหารนั้นเป็นอาชีพเช่นเดียวกับการเดินเรือและการทำเหมืองและในอิตาลี แมคคิเวลลี นักการเมืองนักทฤษฎีการทหารชาวอิตาเลียน ได้จัดตั้งกองทัพสมัยใหม่สำหรับประชาชนใน ค.ศ. 1507 และหลังจากศตวรรษที่ 17 มีความเห็นกันว่า เป็นความเหมาะสมที่รัฐจะต้องการพลเมืองในการจัดตั้งกองทัพเพื่อป้องกันประเทศ แม้ว่าจะมีผลถึงกับต้องสูญเสียชีวิตก็ตาม การเกิดของระบอบประชาธิปไตยก็ทำให้เกิดการเพิ่มความรับผิดชอบของพลเมืองต่อสาธารณะ

หลังจากการเกิดของประเทศสหรัฐอเมริกา ก็มีการใช้ทหารอาสาสมัครประจำรัฐ (State Militias) เป็นวิธีการบรรจุบุคคลเข้าในกองทัพ ซึ่งเป็นเรียกร้องขอของรัฐบาล เพื่อให้ประชาชนรับผิดชอบต่อประเทศ และเริ่มมีการใช้ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การรวบรวมความคิดเกี่ยวกับการรับราชการทหาร เริ่มแสดงนโยบายสาธารณะ และมีการจ่ายค่าตอบแทนปกติแก่ผู้เข้ารับราชการ

การจัดกองทัพและสถานการณ์ในยุโรปในศตวรรษที่ 19 และ 20 ทำให้สภาพการบรรจุบุคคลตามระบบอาสาสมัครไม่เป็นการเพียงพอ การใช้กำลังทหารจำนวนมาก ความต้องการคนจำนวนมากเข้ามาเข้าร่วมในการผลิตเพื่อใช้ในสงคราม ทำให้ต้องใช้วิธีวิทยาศาสตร์ เพื่อใช้กำลังคน และระบบอาสาสมัครไม่สามารถช่วยให้บรรลุจุดมุ่งหมายนี้ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพเต็มที่ในสงครามตามประเพณี จึงต้องการระดับของชนชั้นในสังคมเข้ามาเป็นทหาร

รัฐประชาธิปไตย เช่น สหรัฐอเมริกาละทิ้งระบบอาสาสมัครช้ามาก ในระหว่างสงครามกลางเมือง ทั้งฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้ ใช้วิธีเกณฑ์ทหารแต่ก็จำกัดมาก ในจำนวน 2 ล้านของฝ่ายเหนือ มีเพียง 50,000 คน ถูกเกณฑ์ นอกนั้น 200,000 คน จ้างมาทำการรบ การเกณฑ์ทหารในสงครามกลางเมืองสหรัฐอเมริกาไม่เป็นวิธีวิทยาศาสตร์ ที่จะจำแนกและใช้กำลังคน แต่เป็นวิธีการสุ่มเลือกเพื่อให้ได้ทหาร ใน ค.ศ. 1917 ซึ่งมีงานสำหรับการทหารมาก รัฐสภาได้ออกกฎหมายเกณฑ์ทหารอย่างรวดเร็ว คือ พระราชบัญญัติลักษณะเกณฑ์ทหาร (Conscription Law) ในสงครามโลกครั้งที่ 1 จำนวนทหารอเมริกัน ยอดรวม 4,800,000 คน เป็นทหารเกณฑ์ 2,800,000 คน ทั้งทัพเรือและนาวิกโยธินเพิ่มจำนวนอาสาสมัครขึ้น

ใน ค.ศ. 1939 นาซีเยอรมันยึดครองโปแลนด์ ทำให้รัฐสภาออกกฎหมายปรับปรุงความเข้มแข็งของการป้องกันชาติมากขึ้น มีกฎหมายเลือกและฝึกทหารประจำการ ค.ศ. 1940 โดยให้มีการคัดเลือกทหารฝึกอบรม 1 ปี จำนวน 900,000 คน และก่อนฝึกเสร็จ ญี่ปุ่นก็โจมตีเพิร์ลฮาร์เบอร์ (Pearl Harbor) และทหารอาสาสมัครยังคงเป็นส่วนใหญ่ของทหารประจำการ จำนวน 12 ล้าน ได้รับการบรรจุโดยการคัดเลือกเป็นครั้งแรก อาสาสมัครทหารหญิงได้รับการยอมให้ทำงานพิเศษบางอย่าง เมื่อสงครามสิ้นสุด มีสตรีทำงานอยู่ในกองทหารถึง 215,000 คน นโยบายหลังสงครามของประธานาธิบดี แฮร์รี เอส. ทรูแมน (Harry S. Truman) คือสนับสนุนการฝึกอบรมทหารแก่คนหนุ่มที่อายุ 18 ปี หรือคนหนุ่มที่เรียนอยู่ในโรงเรียนทั่วประเทศตามแบบสากลนิยม ซึ่งถูกต่อต้านโดยวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศาสนจักร องค์กรกรรมกร แต่องค์กรทหารผ่านศึกก็ได้มีการเคลื่อนไหว ให้มีการฝึกทหารในยามสันติ โดยมีการออกกฎหมายฝึกทหารขึ้น

มีคณะกรรมการคัดเลือกทหาร ซึ่งแต่งตั้งโดยประธานาธิบดี ด้วยความเห็นชอบของวุฒิสภา
คณะกรรมการนี้รับผิดชอบต่อประธานาธิบดีโดยตรง และมีการจัดตั้งหน่วยคัดเลือกทหารถึง
56 เขตในรัฐต่าง ๆ และมีคณะกรรมการจำนวน 4,046 ชุด (ปกติมีทุกจังหวัด) มีผู้ทำงานหน่วย
งานนี้ถึง 48,000 คน ในชนบท ใน ค.ศ. 1964

คำถามท้ายบท

บทที่ 10

1. จงอธิบายถึงการป้องกันชาติ และรัฐธรรมนูญของสหรัฐฯ ว่ารัฐธรรมนูญให้อำนาจแก่รัฐสภาอย่างไร?
2. ใครมีอำนาจประกาศสงครามในสหรัฐฯ และมีหลักดำเนินการต่อพลเรือนในยามสงครามอย่างไร?
3. ความต้องการพื้นฐานด้านการทหารของสหรัฐฯ มีอยู่อย่างไร?
4. ตามคำบรรยายนี้ โฉมหน้าของนโยบายการทหารของสหรัฐฯ เป็นอย่างไร? อธิบาย
5. บทบาทของรัฐมนตรีกลาโหมสหรัฐฯ ตามที่ Samuel P. Huntington กล่าว มีว่าอย่างไร? จงวิจารณ์

บรรณานุกรม

บทที่ 10

1. Henkin, Louis F. (ed.). *Arms Control. Issues for the Public.* Engliwood Cliffs, New Jersey : Prentice-Hall, 1961.
2. Brennan, Donald G. (ed.) *Arms Control, Disarmament and National Security.* New York : G. Bragiller, 1961.
3. Huntington, Samuel P. *The Soldier and the State.* Cambridge : Harvard U. Press, 1957.
4. Rankin, Robert S., and Dallmayr, Winfried R. *Freedom and Emergency Powers in the Cold War.* New York : Appleton - Century - Crofts, 1964.
5. Wadsworth, James J. *The Price of Peace.* New York : Praeger, 1961.
6. Wright, Quincy. *A Study of War.* Rev. ed., Chicago : U. of Chicago Press, 1964.